

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra De tre Helligaftener (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387679152/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

de skal skynde dem herved; saa kan de kanske endnu fange alle Røverne, inden de drage bort igjen.»

Drengen ud, og han paa Hesten og afsted. – Sejer tog en «Slagvol» i Haanden, og skyndte sig over til Ibs. Der sad alle de sex «Skirtinger»^{*} paa den ene Bænk med Ryggen til Vinduene. «Hvad er Du for en Karl?» raabte de til ham, «Du vil nok have dit Maveskind sprættet op!» Dermed reiste de sig og vilde om at gribe ham. Men han var dem for snar og greb fat i Skiven, og væltede Egebordet over paa dem og klemte dem ind mod Væggen med Kanten. «Nu vil jeg see, om jeg kan klemme *Eders* Maveskind» sagde han; og mens han holdt dem fast med den ene Haand, svingede han Slagvolen og lovede dem, at han vilde knække enhver Arm, der rørte sig. Den ældste prøvede alligevel at skyde Bordet over igjen, men han fik strax saadaneen over Armen, at den diaglede ved ham. Nu sadde de alle stille som Muus, og bade alene Sejer, at han ikke vilde klemme siet saa haardt.

Ib havde da ogsaa taget Mod til sig og grebet en Boløxe, med hvilken han stillede sig ved Sejers ene Side; og hans Kjereste stod ved den anden med Ildragen. Saaledes stod nu Sagerne; og de vare ikke for rare paa nogen af Siderne: Røverne piintes af Frygt for Enden paa denne «Klemhærke»^{**} og at de ikke kunde udgrunde, hvad Sejerherren havde isinde, eller hvorsnart det skulde afgjøres, – det gjorde Piinagtigheden endnu værre. Ib og hans Datter svævede i samme Uvished; thi Sejer kunde jo ikke «buse ud» med, hvad eller hvem han ventede paa. Og I kan troe: det var ham og lang Venten; for dersom de fra Herregaarden tøvede for længe, eller slet ikke kom – Bælsen kunde jo være styrtet paa Vejen – hvad saa? – Endelig kom Aunsbjergmanden med en syv, otte Karle, og han var ikke bagerst, da Døren fløj op. Men der stode de stille var der i Stuen, og, skjøndt det var Maaneskin udenfor, kunde de ikke see noget tydeligt derinde; thi Lyset var jo bleven væltet tilligemed Bordet. Da raabte Sejer: «hvor mon vi har «Lysklynene»^{***} tænd et par Stykker af dem ved Skorsteensilden!» – «Der ligger nogle paa Skorsteenskjødets» raabte den gamle Kone. – Man tændte dem; og saa blev der lyst. «Kan I see, Husbond!» sagde Sejer, «nu har jeg *fundet* dem og *bundet* dem – paa en

* Slyngler, som ikke bestille stort, og det slet eller ondt.

** den allerhaardeste Klemme.

*** Splinter af Granved, som findes i Mosenne.